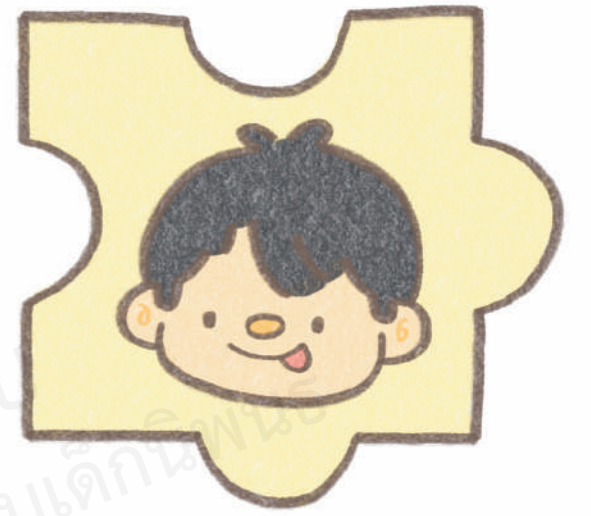

คุณยาย
๑ กับ
๑ เด็กชาย
รักกัน

ต้นฉบับ
โครงการสำหรับเด็ก
คิก 2567

คุณยาย

กับ

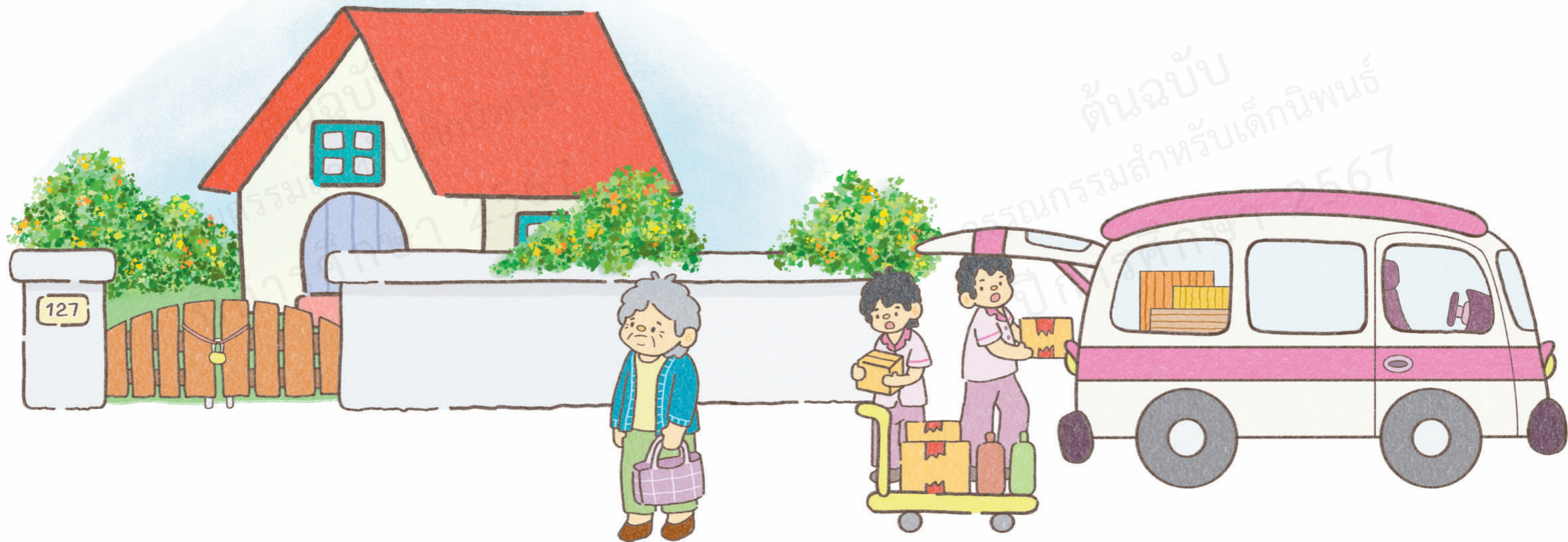
เด็กชายรัก

เรื่องและภาพ : พะแพง

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ครั้งหนึ่งบ้านหลังเล็กของคุณยายเป็นบ้านที่มีดอกไม้บานาพันธุ์ และอบอุ่นอยู่เสมอ
เมื่อวันเวลาผ่านไป คุณยายจึงต้องบอกลาบ้านที่แสนอบอุ่นหลังนี้ เพื่อไปอยู่บ้านหลังใหม่ที่เหมาะสมกว่า

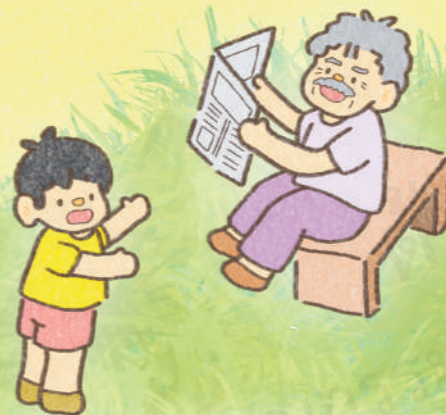
ที่บ้านหลังใหม่มีคนดูแลเรื่องต่าง ๆ ให้คนที่ต้องการความช่วยเหลือ เช่นเดียวกับที่คุณยาย
แต่สำหรับคุณยายแล้ว บ้านหลังใหม่กลับไม่อบอุ่นเท่าบ้านหลังเดิมที่จากมา

"ทำไมคุณตาถึงชอบดูต้นไม้เหรอครับ"

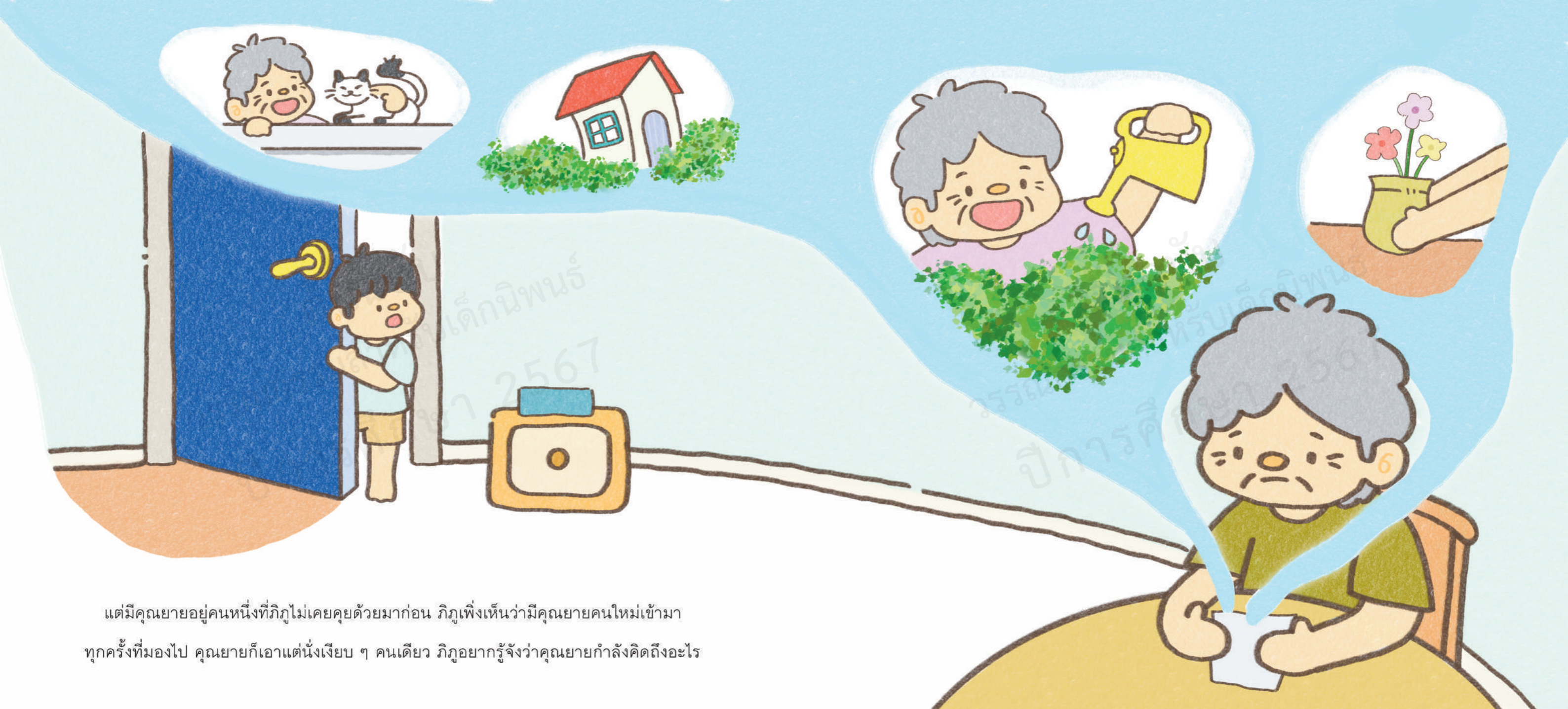
"ทำไมคุณตาถึงไม่ชอบวิ่งเหรอครับ"

"ทำไมคุณตาต้องอ่านไกล ๆ เหรอครับ"

ต่างจากลูกชายของผู้ดูแลประจำบ้านพักอย่าง "ภิกู" ที่คิดว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านที่อบอุ่นที่สุด
เวลาว่างภิกูจะชอบเล่นกับคุณตาคุณยาย คอยถามโน่นถามนี่เป็นเจ้าหนูจำไมจนใคร ๆ ต่างก็เอ็นดู

แต่มีคุณยายอยู่คนหนึ่งที่ภิกูไม่เคยคุยด้วยมาก่อน ภิกูเพิ่งเห็นว่ามีคุณยายคนใหม่เข้ามา
ทุกครั้งที่มองไป คุณยายก็เอาแต่นั่งเงียบ ๆ คนเดียว ภิกูอยากรู้จ้ังว่าคุณยายกำลังคิดถึงอะไร

"คุณยายทำอะไรรออยู่หรือครับ"

ภิกษุถาม

ภิกษุชวนคุณยายคุยและแนะนำทุกอย่างในบ้านหลังนี้
ตั้งแต่สวนหน้าบ้าน ไปจนถึงชีวิตประจำวันที่แสนสนุกของภิกษุ

แม้คุณยายจะไม่ค่อยตอบ
แต่ภิกษุก็ชอบเวลาที่คุณยายตั้งใจฟังเรื่องเล่าของภิกษุ

ภิกขุเล่าเรื่องบ้านพักจนไม่ทันระวังแขนจึงชนโต๊ะเข้าอย่างจัง จนของที่อยู่บนนั้นหล่นลงมากระจัดกระจาย

"จิกชอว์นี่ จะเก็บหมดไหมนะ"

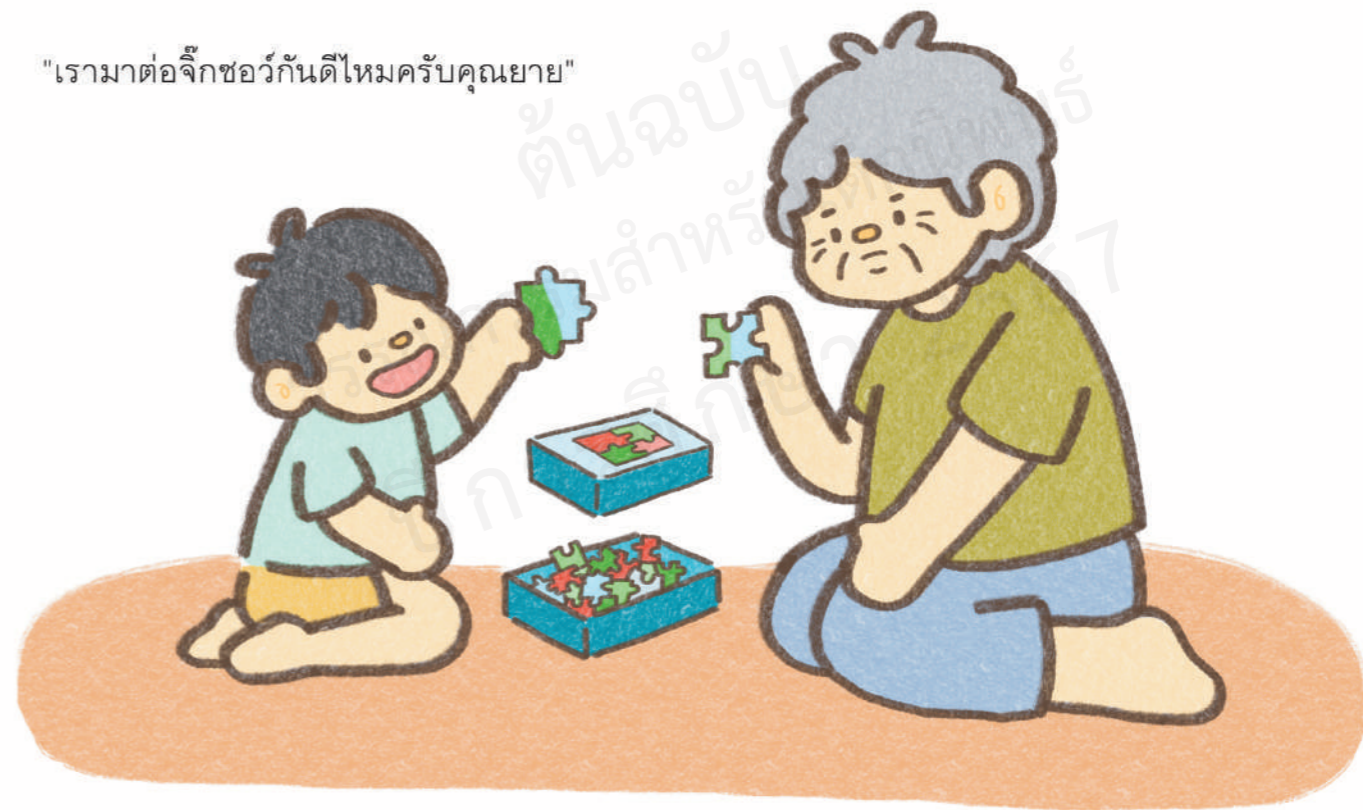
"เดี๋ยวยายช่วยเก็บนะ"

ไม่นานชิ้นส่วนต่าง ๆ ของจิ๊กซอว์กล่องใหญ่ก็ถูกเก็บจนครบ
ก็คิดว่า จิ๊กซอว์กล่องใหญ่นี้ ถ้าต่อคนเดียวคงจะใช้เวลานาน แต่ถ้าช่วยกันต่อ...

"เรามาต่อจิ๊กซอว์กันดีไหมครับคุณยาย"

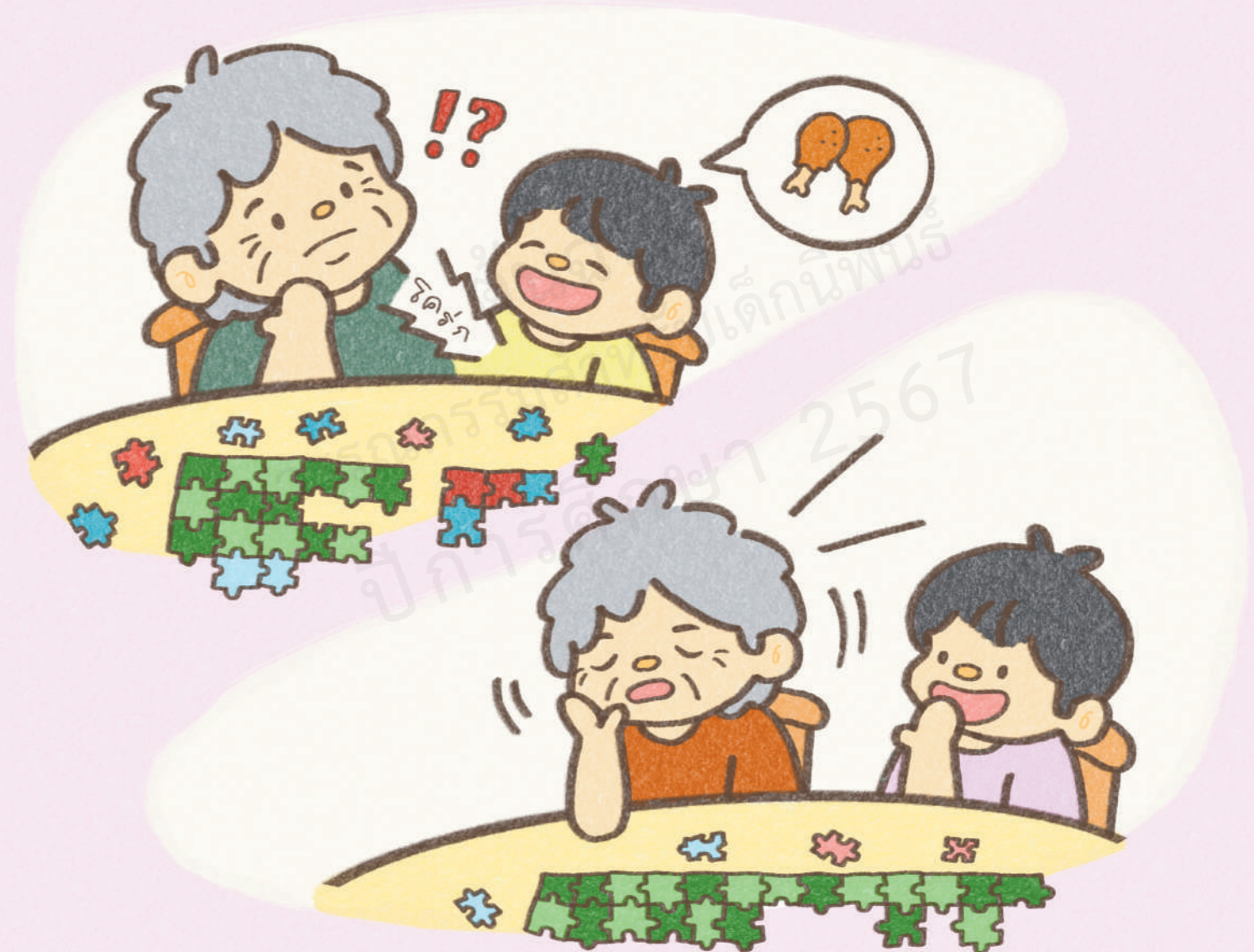
ภิกขุกับคุณยายใช้เวลาหลายวันกว่าจะต่อชิ้นส่วนเล็ก ๆ แต่ละชิ้น

จนกลายเป็นภาพขนาดใหญ่ แต่จิ๊กซอว์นี้ก็ทำให้ทั้งสองได้พูดคุยและรู้จักกันมากขึ้น

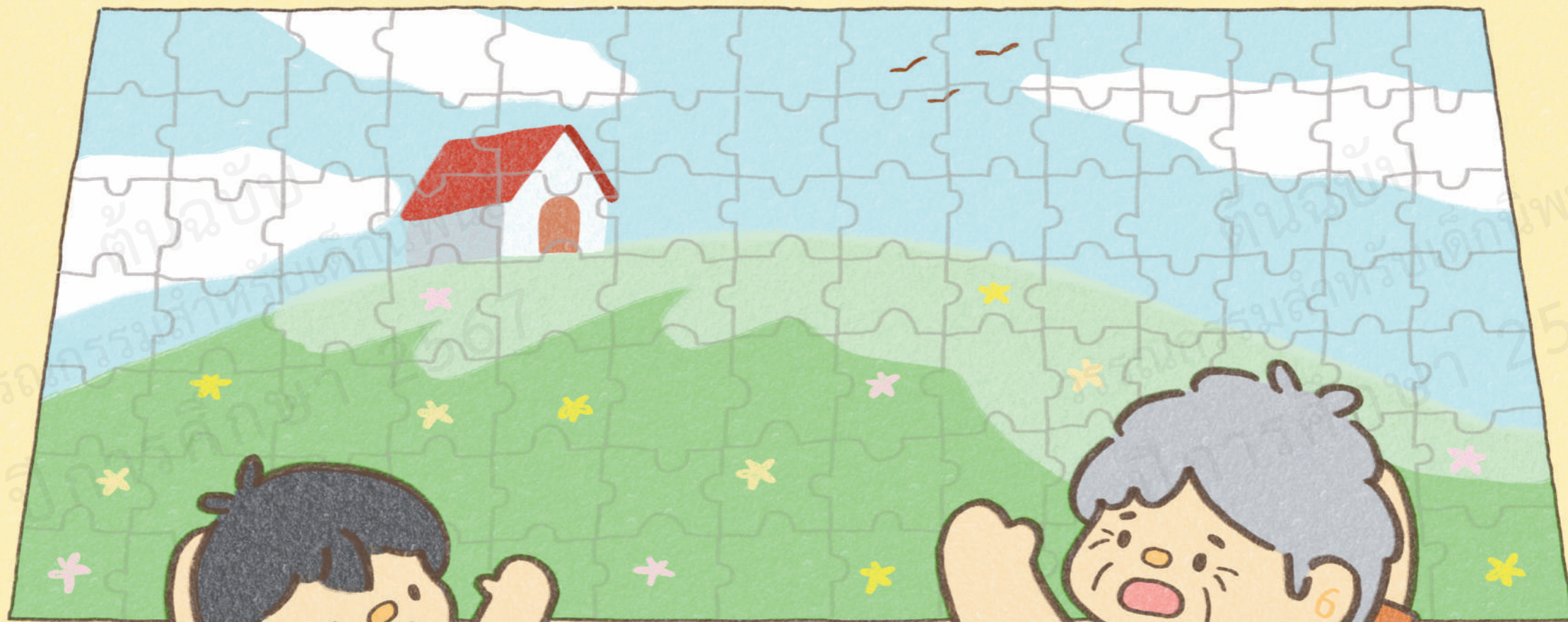
ในขณะที่ภาพของจิ๊กซอว์ค่อย ๆ ถูกเติมเต็ม

หัวใจที่เคยปิดกั้นของคุณยายก็เริ่มที่จะเปิดใจทีละนิดให้กับภิกขุและบ้านหลังใหม่มากขึ้น

"เป็นรูปบ้านที่อยู่บนเนินเขานี้ครับคุณยาย มีดอกไม้ด้วย" ภิภูบอกคุณยาย

"ยายก็เคยอยู่บ้านแบบนี้เหมือนกันนะ" คุณยายตอบเบา ๆ

"บ้านของคุณยายมีดอกไม้เยอะ ๆ เหมือนกันหรือครับ" ภิภูถาม

"ใช่จ้ะ ยายปลูกเองทุกดอกเลยนะ"

"จริงหรือครับ ภิภูยังไม่เคยปลูกดอกไม้เลย

คุณยายสอนภิภูปลูกดอกไม้ได้ไหมครับ" ภิภูบอกเสียงใส

"ได้สิ ภิภูรู้ไหม... การปลูกต้นไม้ก็เหมือนการดูแลคนเลยนะ ต้องคอยใส่ใจ รดน้ำทุกวัน

รอวันที่เติบโต บางวันอาจจะโต หรือถ้าวันไหนไม่โตก็ไม่เป็นไรนะ

ถือว่าภิภูได้เรียนรู้ที่จะรักและเติบโตไปพร้อมกับต้นไม้เลยจ้ะ"

เป็นครั้งแรกที่ภิกษุได้ลองปลูกต้นไม้ เช่นเดียวกับคุณยายที่ได้สอนให้ภิกษุเรียนรู้และเข้าใจถึงธรรมชาติ

วัฒนธรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา 2567

"พอปลูกดอกไม้แล้วที่นี่จะเหมือนกับที่บ้านของคุณยายไหมครับ" ภิภูถามคุณยาย

"ตอนนี้ยังตอบไม่ได้หรอกจ้ะ ไว้เรามารอให้ถึงวันที่ดอกไม้บานกันก่อนดีไหม

พอถึงวันนั้นแล้วยายจะมาตอบอีกที"

นับจากนั้นมาทั้งสองก็เริ่มเปิดใจให้กันมากขึ้น บางวันก็ชวนกันต่อจิ๊กซอว์รูปใหม่ ๆ
บางวันก็หัวเราะไปกับเรื่องเล่า บางวันก็ออกไปดูต้นไม้ที่เคยปลูกด้วยกัน

จนความอบอุ่นในใจเล็กๆ ๆ ได้เกิดขึ้นกับคุณยายและเด็กชายภิกขุโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว

"ดูสิครับ ดอกไม้เริ่มออกดอกแล้ว เราปลูกดอกอะไรหนอครับ" ภิกษุถาม

"ดอกบานเช้าจ๊ะ" คุณยายบอก

"ถ้าอย่างนั้นเรามาดูดอกบานเช้าด้วยกันทุกวันเลยดีไหมครับคุณคุณยาย"

"ได้สิ" คุณยายตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

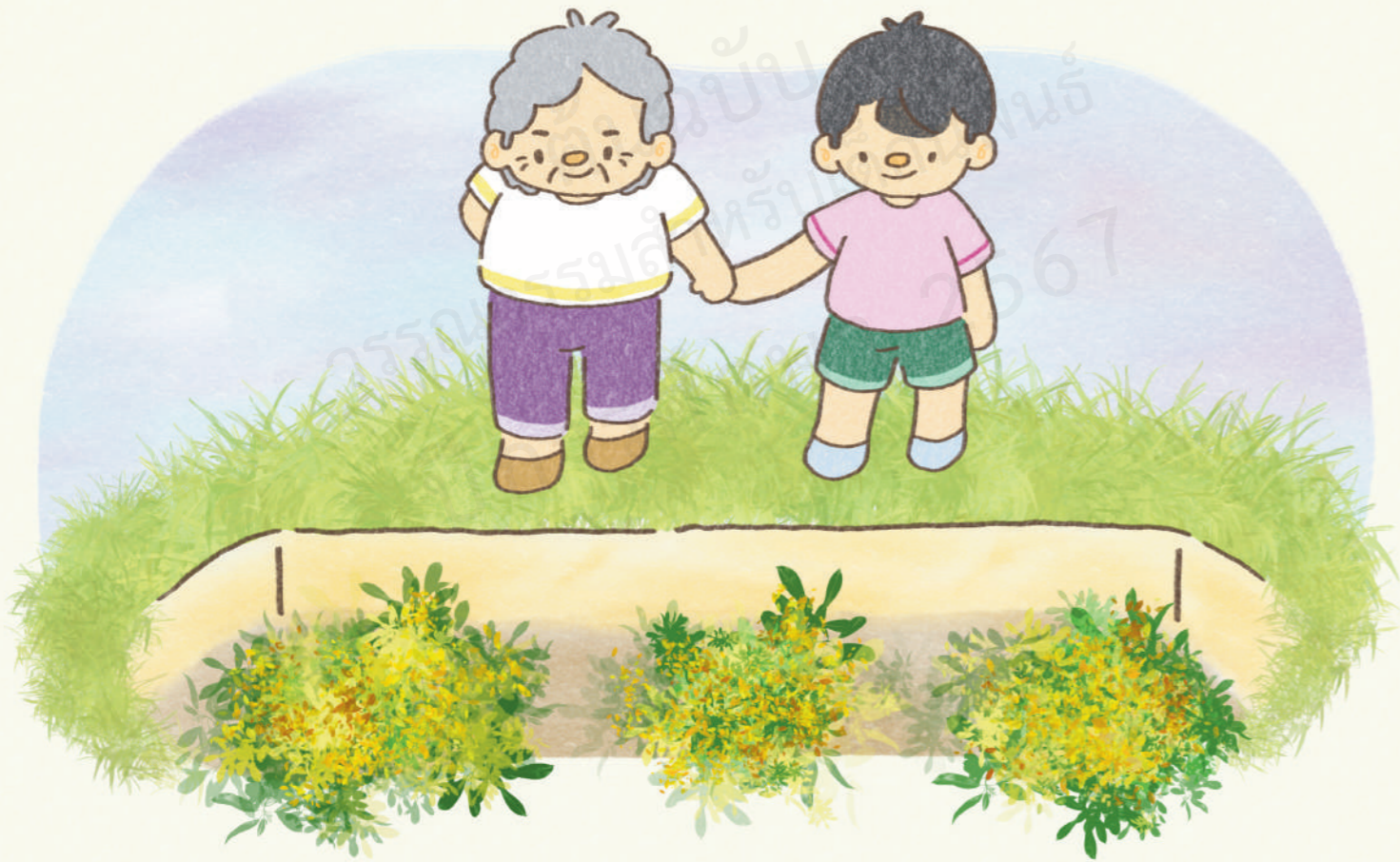
นับจากนั้นมาทั้งสองใช้เวลาเฝ้ามองการเติบโตของดอกบานเช้าที่ช่วยกันปลูกเป็นเวลากว่าหลายปี

"มีบางต้นโตเร็ว บางต้นโตช้า และก็ มีบางต้นที่ตาย แบบนี้เรียกว่าธรรมชาติสินะ" ภาณุเอ๋ย

"ตอนนี้ที่นี่เหมือนกับที่บ้านของคุณยายหรือยังครับ" ภาณุถามคุณยาย

"ไม่เหมือนหรอก ก็ที่นี่มีภาณุ" คุณยายตอบพร้อมรอยยิ้ม

คุณยายสอนให้ภิกษุได้รู้จักกับความรัก และความห่วงใยเสมอมา

นี่คงเป็นครั้งแรกที่ภิกษุเรียนรู้และเข้าใจคำว่าธรรมชาติได้เอง แต่ภิกษุก็ไม่นึกเสียใจที่วันนี้ไม่มีคุณยายแล้ว

เพราะคุณยายมักจะบอกกับภิกษุเสมอว่าการที่ไม่มีอะไรอยู่กับเราไปตลอด ก็เป็นเรื่องธรรมชาติ...

เกี่ยวกับผู้แต่ง/วาดภาพประกอบ

สิรินดา คมขำ (พะแพง)

เกิดวันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสารวิทยา

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๘

แต่หัวใจที่เคยเจ็บเหงา...

"ไม่ใช่เรื่องง่ายที่หัวใจของคนต่างวัยจะเดินทางมาใกล้กัน แต่ต้องอาศัยความเข้าใจ ความห่วงใย และความเอาใจใส่ที่คอย ๆ ถักทอสายใยความสัมพันธ์ของคนทั้งสองเข้าด้วยกัน แม้บางครั้งจะดูเป็นเรื่องยาก แต่บางครามันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่เมื่อหัวใจเปิดรับ เพราะทำดีที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานเท่าใดมิตรภาพต่างวัยนั้น จะยังคงอยู่ในใจตลอดกาล"

ช่องทางติดต่อ

โทรศัพท์ : ๐๘๐-๘๖๔-๕๑๙๒

อีเมล : spangkk@gmail.com

คุยยายกับเด็กชายภู

เรื่องและภาพ : สิรินดา คมขำ

หนังสือภาพสำหรับเด็ก ๗-๙ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อนุสรา ดีไหว้

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ อ. ดร. พิชญานี นิลรุ่งรัตนา

